

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 24 marca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVIII Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt XVIII C 5536/14 z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo – akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko O. K. o zapłatę oddalił powództwo.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd I instancji wskazał, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. prowadzi działalność gospodarczą między innymi w zakresie udzielania pożyczek. W dniu 28 września 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przełała na rachunek bankowy pozwanej kwotę 800 złotych, a w następnym dniu 4 października 2012 roku kwotę 400 złotych z tytułu „ID pożyczki (...)”. Pismem z dnia 3 stycznia 2013 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1.558,27 złotych w terminie do dnia 13 stycznia 2013 roku. Na mocy umowy z dnia 17 września 2013 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przełała na rzecz (...) w T. wierzytelność w stosunku do O. K.. Następnie (...) w T. przełał umową z dnia 14 października 2013 roku na rzecz powoda - (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowo – akcyjnej w W. wierzytelność w stosunku do O. K..

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy uznał, że powództwo podlega oddaleniu. Sąd I instancji podniósł, że zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału

w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Zgodnie zaś z art. 339 § 2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd a quo wyjaśnił, że zgodnie ze wskazanym art. 339 § 2 k.p.c. sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. Sąd meriti argumentował, że w sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. obowiązującym do dnia 5 lutego 2005 roku, była mowa o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. W ocenie Sądu Rejonowego zmiana ta ilustruje stanowisko ustawodawcy w przedmiocie roli prawdy materialnej w procesie cywilnym. Punktem odniesienia dla owych „wątpliwości”, które budzą przytoczone przez powoda okoliczności, w istocie rzeczy jest prawda. Sąd I instancji wskazał, że zmiana brzmienia art. 339 § 2 k.p.c. podkreśliła, iż ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Jednakże Sąd a quo podniósł, że takie ujęcie nie oznacza wszakże, że sąd nie może powziąć wątpliwości co do twierdzeń powoda również w świetle faktów powszechnie znanych albo znanych sądowi urzędowo. Sąd meriti, wskazując na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 roku, sygn. akt III CR 153/72, konkludował, że w wypadkach uzasadnionych wątpliwości nie można przyjmować za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych; w takiej sytuacji nie można wydać wyroku, opierając się tylko na tych twierdzeniach i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Rejonowy uznał, że w niniejszej sprawie twierdzenia powoda budzą wątpliwości. Powód trudni się profesjonalnie działalnością gospodarczą polegającą na udzielaniu pożyczek, której standardy wymagają zachowania pełnej dokumentacji dotyczącej konkretnej wierzytelności i zaprezentowania jej sądowi w sposób nie budzący wątpliwości, zwłaszcza w odniesieniu do konsumenta.

W ocenie Sądu I instancji w rozstrzyganej sprawie powstają uzasadnione wątpliwości odnośnie istnienia stosunku zobowiązaniowego, który miałby łączyć obie strony. Sąd a quo wskazał, że powód twierdzi, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia w drodze elektronicznej umowy regulowanej przez ustawę z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczenie usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2013 roku, Nr 1422). Nadto z twierdzeń pozwu wynika, że zawarta pomiędzy stronami umowa, określona jako umowa pożyczki, pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 roku, Nr 126, poz. 715) i art. 6 i następnego ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw

konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2012 roku, Nr 1225). Sąd meriti wskazał, że zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt. 1). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt. 13). Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy wskazał, że przedmiotowa umowa pożyczki według twierdzeń pozwu spełnia powyższe przesłanki, wobec czego stosuje się do niej przepisy przytoczonej ustawy. Sąd I instancji wyjaśnił następnie, że umowa o kredyt konsumencki winna zostać zawarta w formie pisemnej. Umowa powinna być sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (art. 29 ust. 1 i 3). Treść umowy o kredyt konsumencki została natomiast uregulowana w art. 30 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym umowa powinna określać między innymi rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia (pkt. 7), informację o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie (pkt. 10), skutki braku płatności (pkt. 12), sposób zabezpieczenia

i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje (pkt. 14). Stosownie zaś do treści art. 78 § 1 k.c., do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli. Do zawarcia umowy wystarcza wymiana dokumentów obejmujących treść oświadczeń woli, z których każdy jest podpisany przez jedną ze stron lub dokumentów, z których każdy obejmuje treść oświadczenia woli jednej ze stron i jest przez nią podpisany. Sąd a quo argumentował, że w niniejszej sprawie do pozwu załączono dokumenty bankowe potwierdzenia wykonania przelewu na rzecz pozwanej kwoty 1.200 złotych tytułem ID pożyczki (...) oraz wezwanie pozwanej do zapłaty należności. Zdaniem Sądu meriti wezwanie do zwrotu pożyczki nie może stanowić dowodu zawarcia umowy i jej warunków. Nadto w ocenie Sądu Rejonowego z samego faktu przelewu na rzecz pozwanej kwoty 1.200 złotych nie wynika, że pozwana wyraziła zgodę na udzielenie pożyczki oraz zasady jej udzielenia. Sąd I instancji wskazał również, że do akt został załączony jedynie dokument (wygenerowany z systemu informatycznego wydruk) w postaci „Ramowej umowy pożyczki” z dnia 8 grudnia 2012 roku. Z dokumentu tego nie wynikają warunki spłaty pożyczki oraz wysokość opłat. W tym zakresie § 12 pkt. 1 dokumentu odsyła do warunków pożyczki i harmonogramu spłat oraz tabeli opłat. Umowa pożyczki, harmonogram spłat oraz tabela opłat nie zostały załączone do pozwu. Sąd a quo argumentował następnie, że w § 19 pkt. 1 załączonej „Ramowej umowy pożyczki” postanowiono, że umowy pożyczki zostają zawarte w formie elektronicznej na zasadach w niej wskazanych. W § 19 pkt. 2 wskazuje się, że dane przekazane przez telefon, przesyłane wiadomościami SMS, za pośrednictwem formularza internetowego oraz innymi elektronicznymi środkami porozumiewania, są traktowane jako oświadczenie woli każdej ze stron i powodują pełne skutki prawne. Zadaniem Sądu meriti powyższy zapis nie może zwolnić stron od zachowania wymaganej formy pisemnej pożyczki określonej w art. 78 k.c. Dodatkowo Sąd Rejonowy podkreślił, że powód nie złożył w niniejszej sprawie nawet dowodu na przelew opłaty rezerwacyjnej przez powódkę. Podsumowując swoje rozważania Sąd I instancji wskazał, że powód dochodząc należności z tytułu udzielonej pożyczki nie przedstawił żadnego dokumentu, z którego wynikałyby warunki udzielenia i spłaty pożyczki (wymagalność kwoty pożyczki), oprocentowanie lub należne opłaty. Określenie podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia ma zaś zdaniem Sądu a quo kapitalne znaczenie dla zakresienia ram przedmiotowych „powagi rzeczy osądzonej” (art. 365 § 1 k.p.c.). Wysokość udzielonej pożyczki ma także wpływ na określenie prawidłowego rodzaju postępowania w świetle art. 505 (1) i 505 (3) § 3 k.p.c. Okoliczność, że powód przekazał kwotę 1.200 złotych przy braku jakichkolwiek postanowień umowy pożyczki uniemożliwia nie tylko wskazanie podstaw faktycznych sporu, ale także ocenę dochodzonego roszczenia, jako roszczenia częściowego. Z powyższych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo w całości.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy, a to:
 - a. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wybiórczej i stronniczej interpretacji treści zapisów Ramowej Umowy P. (dalej: (...)) i ustalenie, że powód nie przedstawił co składa się na kwotę zadłużenia, podczas gdy zaakceptowana Umowa P. precyzyjnie określa wszelkie kwoty związane z kwotą pożyczki;
 - b. art. 505³² § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że powód nie zgłosił w pozwie dowodów na poparcie swoich twierdzeń, podczas gdy dowody te były zgłoszone w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym;
 - c. art. 224 § 1 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy mimo niedostatecznego wyjaśnienia sprawy, w świetle ustalonych faktów i okoliczności i wydanie orzeczenia, na podstawie niedostatecznie wyjaśnionych okoliczności faktycznych takich jak stwierdzenie, że strona powodowa w niewystarczający sposób udowodniła roszczenie;
 - d. art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona powodowa wykazała zawarcie umowy pożyczki oraz przekazanie należności z niej wynikającej;
2. naruszenie prawa materialnego mające wpływ na wynik sprawy, a to:
 - a. art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie praw konsumentów poprzez uznanie, że umowa pożyczki zawarta na podstawie powyższego przepisu wymaga formy pisemnej;
 - b. art. 60 k.c. poprzez pominięcie, że strona pozwana ujawniła swoją wolę w postaci elektronicznej w sposób dostateczny, co skutkowało zawarciem umowy pożyczki.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu. Nadto skarżący wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Ewentualnie apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I i II instancję sądową według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna w tym znaczeniu, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku zaocznego oraz przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temuż Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Mając na uwadze, iż niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy Sąd I instancji nie orzekł merytorycznie o żądaniu strony, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego i w swoim rozstrzygnięciu w istocie nie odniósł się do tego co było przedmiotem sprawy (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 roku, sygn. akt II CKN 897/97,

Lex nr 34232; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1998 roku, sygn. akt II CKN 838/97, Lex nr 50750; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1999 roku, sygn. akt III CKN 151/98, Lex nr 519260; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2002 roku, sygn. akt I CKN 486/00, Lex nr 54355; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2005 roku, sygn. akt III CK 161/05, Lex nr 178635; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2007 roku, sygn. akt I PK 140/07, Lex nr 470311).

Zdaniem Sadu Rejonowego w niniejszej sprawie przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, co uniemożliwiło wydanie wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo. Ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji sprowadza się do stwierdzenia, że powód nie wykazał należytej inicjatywy dowodowej stosownie do treści art. 6 k.c., przez co przytoczone przez niego okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości. Takie stanowisko jest wadliwe i nie znajduje oparcia w dokumentacji załączonej do pozwu.

Należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że w rozstrzyganej sprawie zaszyły przesłanki warunkujące możliwość wydania wyroku zaocznego. W tym stanie rzeczy zastosowanie powinien znaleźć art. 339 § 2 k.p.c., który ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda, a dotyczących okoliczności faktycznych w przypadku bezczynności strony przeciwnej. Domniemanie to zastępuje postępowanie dowodowe. Jednakże wskazane domniemanie nie obowiązuje jeżeli twierdzenia powoda budzą poważne wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Stwierdzić w tym miejscu należy, że nie chodzi o wątpliwości w ogóle, lecz o wątpliwości, które mają postać kwalifikowaną. W przeciwnym wypadku praktycznie w większości spraw przepis art. 339 § 1 k.p.c. nie miałby zastosowania.

Pozew wniesiony w niniejszej sprawie został wyczerpująco uzasadniony tak od strony faktycznej jak też jurydycznej. Na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego powód przedłożył do akt sprawy szereg dokumentów w postaci: warunków umowy pożyczki w V.pl (k. 13 i 14), wezwań do zapłaty (k. 15-17), wyciągu z konta z potwierdzeniem operacji finansowych dokonanych przez pozwaną (wplata jednego grosza na potwierdzenie zawarcia umowy) i pierwotnego wierzyciela (dwa przelewy na łączną kwotę 1.200 złotych tytułem umowy pożyczki) (k. 18-20), ramowej umowy pożyczki wraz z załącznikami (k. 21-26), umowy ramowej 2002 zawartej w dniu 17 września 2013 roku wraz z załącznikiem (k. 27-48), aktu notarialnego – protokołu Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Spółki (...) z dnia 21 stycznia 2014 roku (k. 49-58), umowy zbycia ogółu praw i obowiązków komplementariusza spółki komandytowo-akcyjnej z dnia 21 stycznia 2014 roku (k. 59-60), potwierdzenia transakcji z dnia 17 września 2013 roku (k. 62-64), załącznika A – Portfel Referencyjny (k. 65-68 oraz k. 70 verte - 73), zawiadomienia o fizycznym rozliczeniu (k. 69), zawiadomienia o zdarzeniu kredytowym (k. 70), umowy cesji wierzytelności z dnia 14 października 2013 roku wraz z załącznikiem w postaci listy wierzytelności (k. 74-76). Natomiast na etapie postępowania apelacyjnego powód dodatkowo załączył do akt sprawy Regulamin Świadczenia Usług (...) w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (k. 108).

W ocenie Sądu Okręgowego przedłożone przez powoda na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym dokumenty nie budzą poważnych wątpliwości w rozumieniu art. 339 § 2 k.p.c. Wymienione powyższej dokumenty potwierdzają fakt zawarcia pomiędzy pozwaną a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowy pożyczki, a także okoliczność, że powód zawarł umowę nabycia wierzytelność.

Zwrócić należy uwagę, że w rozstrzyganej sprawie mamy do czynienia z umową o kredyt konsumencki zawartą na odległość, zatem przy uwzględnieniu tej okoliczności należy dokonać analizy dokumentów złożonych przez powoda. Zgodnie z art. 29 ust.

1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2014 r., poz. 1497, ze zm.) umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej. W treści art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim ustawodawca nie wskazał, jakie konsekwencje spowoduje niezachowanie zwykłej formy pisemnej. Przyjąć zatem należy, że forma pisemna została zastrzeżona jedynie dla celów dowodowych (art. 74 § 1 k.c.), tym samym niedochowanie tej formy nie powoduje nieważności czynności prawnej.

W konsekwencji nie można wymagać od powoda, aby załączył do akt sprawy podpisaną przez pozwaną umowę, w celu wykazania istnienia stosunku zobowiązaniowego, który miałby łączyć obie strony. Nie ma również racji Sąd Rejonowy podnosząc, że powód nie przedłożył dowodu na okoliczność dokonania przez pozwaną przelewu opłaty rezerwacyjnej. Na karcie numer 18 znajduje się kopia wyciągu z konta z potwierdzeniem operacji finansowych dokonanych przez pozwaną – wpłaty jednego grosza tytułem potwierdzenia rejestracji i wyrażenia zgody na zawarcie umowy pożyczki. Tym samym nie znajduje uzasadnienia teza, że z przedłożonych przez powoda dokumentów nie wynika, iż pozwana wyraziła zgodę na udzielenie pożyczki oraz zasady jej udzielenia. Zaznaczyć należy, że powód załączył do akt sprawy dokumenty w postaci warunków umowy pożyczki w V..pl (k. 13 i 14) wskazujące warunki na udzielenia pożyczki, zasady jej spłaty, wysokości oprocentowania i należnej opłaty.

Skoro zatem pomiędzy pozwaną a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. doszło do zawarcia umowy pożyczki, zaś powód nabył wynikającą z tej umowy wierzytelność wobec pozwanej, stanowisko Sądu I instancji co do braku podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, nie zasługiwało na uwzględnienie. Pozwana będąc stroną umowy pożyczki, zobowiązana była, zgodnie z art. 353 § 1 k.c., świadczenie z niej wynikające spełnić, zaś powód, na którego zgodnie z art. 509 § 1 k.c., została przelana wierzytelność, mógł domagać się od pozwanej spełnienia świadczenia. Skarżący sprecyzował, co składa się na objętą żądaniem pozwu kwotę, zaś pozwana nie zajęła żadnego stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy.

Sąd Odwoławczy nie jest uprawniony do wydania wyroku zaocznego (art. 376 k.p.c.). Zmiana merytoryczna zaskarżonego orzeczenia nie jest możliwa. W przeciwnym wypadku zarówno powód jak i pozwana pozbawieni byłiby jednej instancji, co uniemożliwiałoby poddanie orzeczenia kontroli instancyjnej przez Sąd Odwoławczy. Wyjaśnić bowiem należy, że choć zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c. uchylenie wyroku ma charakter fakultatywny i Sąd drugiej instancji może orzec merytorycznie w razie nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji, to jednak w doktrynie i orzecznictwie słusznie zwraca się uwagę na związane z taką sytuacją ryzyko pozbawienia stron jednej instancji merytorycznej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2002 r., sygn. akt I CKN 1149/00, Lex nr 75293). Oznaczałoby to w rzeczywistości rozpoznanie istoty sprawy tylko w jednej instancji. Zmiana rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy mogłaby dać stronie podstawę do postawienia zarzutu pozbawienia jej prawa do zaskarżenia orzeczenia sądu odwoławczego w rozumieniu wynikającej z art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady kontroli orzeczeń i postępowania sądowego. Uwzględnienie konstytucyjnych standardów w zakresie prawa do sądu i dwuinstancyjnego postępowania nakazywało zatem uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu za drugą instancję.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien postąpić zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c., to jest ocenić przedstawione przez powoda okoliczności faktyczne oraz dokonać analizy dochodzonego roszczenia pod względem przepisów prawa materialnego. Sąd I instancji powinien mieć na uwadze okoliczność, że postanowienia ustalające wysokość opłat za wezwania do zapłaty na poziomie kolejno: 35 złotych, 45 złotych i 55 złotych mogą stanowić klauzulę niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ k.c.